

SHIN KYUNG SOOK'UN "LÜTFEN ANNEME İYİ BAK" ADLI ROMANINDA KADIN OLGUSU

Pınar ALTUNDAĞ*

Öz

Edebi eserlerin büyük ölçüde toplumsal olgulara dayandığı düşünüldüğünde; Shin Kyung Sook'un "Lütfen Anneme İyi Bak" adlı eserinin Modern Kore edebiyatında, toplumda kadının yerini anlatan en güzel örneklerinden biridir. Romanda kadını kültürü anlatan bir değer olarak işleyen yazar, Kore'de kadının aile içindeki ve toplumdaki yerini kendine has farklı tarzı ile anlatmıştır. Bu çalışmada, romanda beliren anne ve kadın simgesinden hareketle geleneksel ve modern Kore toplumundaki kadının sorunlarına değinerek, kadının toplumdaki yerinin betimlenmesi amaçlanmaktadır.

Anahtar Sözcükler: *Shin Kyung Sook, Kore romanı, Modern Kore Edebiyatı, Kore kültürü, Kadın, Anne figürü, Aile, Kore Toplumunda Kadın.*

Abstract

When it is considered that most of the created literary Works are based on publications, we could show then ovel "Please Look After Mom" written by Shin Kyung Sook as a representative example about the women profile in modern Korean literature. Shin Kyung Sook constructs women as a value who carries and explains the culture and describe the identity of women image in family and society with her unique style. The aim of this paper is to analyse the identity of women in Korean culture by touching upon the problems in traditional and modern culture of Korean society.

Keywords: *Shin Kyung Sook, Korean novel, Modern Korean Literature, Korean culture, Women, Family, Mother figure, Women in Koreansociety.*

Giriş

Edebiyatın toplumu yansıtan bir ayna olduğu düşünülürse, bir toplumu anlamak için neler yazıldığına bakmak faydalı olacaktır. Edebi yazılar, bir

*Araş. Gör. Dr., Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi, Doğu Dilleri ve Edebiyatları Bölümü, KoreDili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, paltundag@ankara.edu.tr

topluma ait sosyal figürlere yüklenen kimliklere ve toplumsal hayata, toplumsal yapıya ayna tutarlar.

Kadının toplumdaki yeri ve konumu hakkında da romanlar aracılığı ile bilgi edinilmesi mümkündür. Kadın, romanlarda ve edebi yazılarda sıkça işlenen ve irdelenen bir konu olagelmıştır. Bu çalışmada yazar Shin Kyung Sook'un *Lütfen Anneme İyi Bak* (엄마를부탁해) [Ommarılbutakhe] adlı romanında başkarakter olan Park SoNyo aracılığı ile Kore toplumunda kadının, özellikle annelik kavramının nasıl ifade edildiği anlatılmaya çalışılacaktır.

Shin Kyung-Sook modern Kore Edebiyatında eserleri ile adından sıkça söz ettiren, kendine has üslubu ile insanın içine işleyen derin, farklı ve renkli bir anlatım sergileyen bir yazar olarak kabul edilmektedir. *Lütfen Anneme İyi Bak*, Kore'de büyük yankılar uyandırmış, insanların aile yaşantılarını ve özellikle ebeveynleri ile olan ilişkilerini tekrar gözden geçirmelerini sağlamayı başarmıştır. "Roman Kore'de bir milyon yedi yüz bin satmış ve 24 ülkede telif hakkı alınmış bir roman olarak Kore tarzı romanın tüm dünyada tanınabileceğini, sevilebileceğini kanıtlamış bir eser olarak kabul edilmektedir." (Han,2011: 405). Roman aslında geleneksel Kore kültürü ile çağdaş Kore yaşamının karşılaştırılması olarak da kabul edilebilir.

Yazar Hakkında Genel Bilgi

Shin Kyung-Sook 1963 yılında G.Kore'nin güneyinde Jeolla bölgesinin Jeongeup köyünde dünyaya gelmiştir. Altı çocuktan dördüncüsü olan Shin, ailenin en büyük kız çocuğudur. Ailesi çiftçi olan Shin, ailesinin kendisini okutacak gücü olmadığı için on altı yaşında Seul'e büyük abisinin yanına okumaya gönderilir. Gece okuluna devam ederek aynı zamanda da masraflarını karşılamak için çalışan Shin, ilk edebi eserini 1985 yılında yazmıştır.

Seul Güzel Sanatlar Enstitüsü'nden mezun olan Shin, ilk eseri olan "겨울우화"(Sonbahar Fabl), [GyeoulUhwa] ile 1985 yılında ilk ödülünü almıştır. 1993 yılında yazmış olduğu "풍금이있던자리"(Ahenkli Olan Yer) [Punggimiiddon cari] eseri ile Kore kurgu romanı alanında yeni bir çığır açmıştır.

ShinKyung-Sook'un eserleri Kore Edebiyatında önem taşıyan değerli eserler olarak kabul edilmektedir. Öyle ki, yazarın bu hızlı ve emin adımlarla yükselişi "*Shin Kyung-Sook Sendromu*"(www.ktlit.com/authors/shin-kyoung-sook)olarak adlandırılmıştır. Yazarın, 2008 yılında yazmış olduğu "*Lütfen Anneme İyi Bak*" adlı romanı yalnızca Kore'de değil, başta Amerika olmak üzere çevrildiği ülkelerde ses getirmiştir. Romanda Kore toplumunun değer yargıları ustaca betimlenmiş ve okuyuculara sunulmuştur.

Roman Hakkında Genel Bilgi

Roman, köyde yaşayan ve çocuklarını ziyaret etmek için gelen anne babanın metroda birbirlerini kaybetmeleri ile başlar. Bu kayboluş, romanın başkahramanı olan annenin (Park SoNyo) aileden ayrılışı, kopuşudur aslında. Baba metro istasyonunda gelen trene biner ve anne geride kalır. Annenin kaybolması ile birlikte, aile bireylerinin kendi içlerinde ve birbirleriyle hesaplaşmaları başlar. Bu hesaplaşma, hem annelerinin kendi hayatlarındaki yerinin hem de ihmal ettikleri şeylerin acımasız hesaplaşmasıdır aslında. "Anne"nin kaybolması ile, romandaki karakterler aslında annelerini ne kadar tanıdıklarının farkına varırlar. Aile içi ilişkilerin ve aile bireylerinin birbirlerine, özellikle annelerine verdikleri (vermedikleri) değerini sorgulanma vakti çoktan gelmiştir. Roman beş farklı bölümden oluşmaktadır ve her bölüm farklı bir aile bireyinin gözüyle anlatılmaktadır.

İlk bölüm, Park SoNyo'nun yazar olan büyük kızı ÇiHon ile başlar. Bu bölümde, modern toplumun ideal kadın tiplemesine uygun, başarılı ve özgür bir kadın olan ÇiHon'un; cahil ve eğitimsiz olduğunu düşündüğü annesi ile (ÇiHon'a göre) mücadeleleri anlatılmaktadır.

İkinci bölüm, Park SoNyo'nun en büyük oğlu Hyong-çol ile devam eder. Romanın bu bölümünde Hyong-çol'un annesine yaklaşımının ÇiHon'a göre çok daha farklı olduğu gözlemlenmektedir. Hyong-çol için annesi her zaman bir destekçi ve onun başarıya ulaşmasındaki en büyük motive kaynağı olmuştur. Fakat ne yazık ki, zaman ilerledikçe ve Hyong-çol kendi hayatını kurar, hayatın akışına kendisini kaptırdıkça annesini ihmal etmeye başlar.

Üçüncü bölüm Park SoNyo'nun eşinin anlatıldığı bölümdür. Bu bölümde, karı-koca ilişkisi çerçevesinde kadına verilen değer vurgulanmaktadır. Ailenin babasının eşinin varlığını ve önemini o kaybolduktan sonra anlaması vurgulanmıştır. Metro istasyonunda kaybolan eşinin ardından evliliğini düşünen baba, aslında eşinin yıllarca şartsız-koşulsuz ve hiçbir beklenti içinde olmadan yanında olduğunu anlar. Bu bölümde baba; çocukları doğarken bile dışarıda olduğunu, bir gün ansızın eşini ve çocuklarını bırakarak başka bir kadınla gittiğini ve döndüğünde eşinin onu sorgusuz sualsiz tekrar eve kabul ettiğini hatırlar. Babanın, evlilik hayatı boyunca aslında eşinin duygularını ve düşüncelerini yok saydığı için duyduğu derin üzüntü ve pişmanlık bu bölümde vurgulanmaktadır.

Dördüncü bölüm Park SoNyo'nun ağzından anlatılan bölümdür. Bu bölümde Park SoNyo çoktan bu dünyayı terk etmiş bir hayalettir. Park SoNyo hayatındaki insanları son kez ziyaret eder ve onlarla son kez yüzleşir. Aslında hayatı boyunca söyleyemediği ve içinde biriktirdiği her şeyi bu bölümde anlatır. Bu bölüm aslında Kore toplumunun kadına ve anneye bakış

açısını betimleyen ve aynı zamanda da eleştiren bir bölüm olarak okuyucuya sunulmaktadır.

Son bölüm, Park SoNyo'nun yazar olan kızı ÇiHon ile bitirilir. ÇiHon annesinin kaybolmasından dokuz ay sonra, Vatikan'da bir kilisede annesine karşı olan vefakârsızlığını düşünür ve bundan derin bir pişmanlık duyarak annesini Meryem Ana'ya emanet eder. Roman bu şekilde sona erer.

Yukarıda da belirtildiği gibi roman aslında, yaşam kargaşası içinde birbirini ihmal eden aile bireylerine dokunaklı bir gönderme yapmaktadır. Shin Kyung-Sook bu roman aracılığıyla, Kore toplumundaki değişimleri ve değer yargılarını ustaca betimlemektedir. Özellikle, kadın ve anne kavramlarının algılanışının betimlenmeye çalışıldığı romanda; geleneksel düşünce yapısı ve çağdaş düşünce yapısı karşılaştırılmakta ve bireyler üzerindeki etkileri vurgulanmaya çalışılmaktadır.

Shin Kyung-Sook, romanında aile kavramından hareketle; Kore'de kadının yerini ve annelik kavramını betimlemeye çalışmıştır. Onun romanındaki karakteri Park SoNyo; kendisini ailesine adanmış, ailesine ve geleneklerine bağlı, geleneksel Kore kadını tiplemesine uygun bir anne olarak karşımıza çıkmaktadır.

Çalışmanın bu bölümünde; Kore'deki geleneksel kadın tiplemesi hakkında daha detaylı bilgiye sahip olabilmek için Kore kadınının toplumdaki yeri ve Kore'de kadına bakış açısı hakkında kısaca bilgi vermek faydalı olacaktır. Kore'de kadının toplumdaki yeri ve kadına bakış açısı dönemlere göre farklılık göstermektedir. Kadın araştırmaları konusunda kapsamlı bir araştırma yapmış olan Oh (2005)'te Kore kadınının geleneksel ve toplumsal statüsünün tarihsel gelişimi, taş devrinden günümüze kadar olan dönemi kapsayacak biçimde, kapsamlı olarak ele alınmıştır. Oh (2005)'e göre, taş devrinde yaşamış olan Korelilerde kadın-erkek arasında statü ayrımı olmadığı tahmin edilmektedir. Tarih kitabı Samkukçi'ye göre beyliğin reisi halkla birlikte yaşar ve bu ortamda yaşlı-genç, kadın-erkek ayrımı yoktur.

Demir devrinde, yerleşik hayata geçilmesi ile birlikte tarım, dolayısıyla da erkeğin iş gücü önem kazanmaya başlamıştır. Bu dönemde erkekler ağır işleri yaparken, kadınlar da daha hafif olan işlerle uğraşır ayrıca çocuğa bakmak, yemek pişirmek ya da dikiş dikmek gibi işlerle meşgul olurlardı. Bu devirde tarım aletlerinin ortaya çıkması, sınıf kavramını belirlemeye başlar. Yönetici sınıfın ortaya çıkması ile birlikte askeri gücün önemi öncelik kazanır, erkeğin statüsü de yükselmeye başlar. Bu nedenle kadınlar ve çocuklar, askeri güce sahip olan erkeğe bağımlı hale gelirler. Eski çağda oldukça eşit olan aile ilişkileri ataerkil sistem altında kadınların erkeklere bağımlılıklarını zorunlu kılmıştır.

Oh (2005)'te Krallık döneminde ataerkil sistemin tam olarak oturmaya ve yerleşmeye başladığından ve erkek çocuğa verilen önemin daha da arttığından bahsedilir. Bu dönemlerde erkek çocuk doğuramayan kadınların boşanmak zorunda olduğundan bahsedilmektedir.

Kore kadınının toplumdaki yeri ve statüsü hakkında farklı görüşler de yer almaktadır. Lee (1998)'de, Kore tarihinde önemli bir yeri olan üç krallık döneminde kadın-erkek ilişkilerinde eşitliğin esas olduğundan bahsedilmektedir. Bu görüşü destekler nitelikte, eski halk hikayelerinde ve anlatılarda kahramanların genel olarak kadın ve anne kavramları hakkında bilgilerin verilmesi örnek gösterilmektedir. Bu dönemde evlilik de cinsiyetler arası eşitlik ve özgürlük ilkelerine dayanmaktadır. Aşk evliliğin temel şartıdır. Bu bilgileri destekler nitelikte Oh (2005)'te de Goryo döneminde kadınların oldukça rahat bir yaşam sürdükleri belirtilmektedir.

Eski dönemde Kore kadınlarının soysa yapıdaki aile içindeki statüsü oldukça yüksekken Konfüçyanizm ve Budizm'in etkisiyle kadınların toplumdaki statülerinde kimi değişikliklerin olduğundan bahsedilmektedir. Coseon (1392-1908) döneminde erkeğe daha fazla önem verilmesiyle kadınların geri planda kaldıkları gözlemlenmektedir. Song (1983)'ten aktaran Oh (2005:6)'da bu dönemle ilgili olarak kadının yeri şu şekilde betimlenmiştir. "Coseon döneminde (1392-1908) erkeğe daha fazla önem vermeye başlanır. Kadınlar politik, sosyal, ekonomik ve kültürel açıdan haksız bir şekilde eşitsizlik görmüşlerdir. Aile içindeki yeri ise tamamen eşinden sonradır. ..Böylece Coseon'daki kadınlar dışarıdan tamamen koparak sadece evin içinde yaşamak zorunda kalmışlar, evli bir kadının kocasının izni olmadan dışarı çıkması yasaklanmıştır." Lee (1998: 50)'de de Coseon döneminde kadının statüsünün eski dönemlere göre çok daha alt seviyede olduğu belirtilmektedir.

Tüm bunlarla birlikte Coseon döneminde kadınların evlendikten sonra da kendi servetlerine sahip olduklarından bahsedilmektedir. (Ayrıntılı bilgi için bkz, Lee(1998), Oh (2005))

Kore'nin siyasi tarihinde önemli bir yere sahip olan Japon Sömürgeciliği Döneminde de kadının statüsünde bir takım değişiklikler olmuştur. "Yeni dönemde kadına bakış açısı eski Konfüzyaniz'e dayanan kadına bakış açısını geride bırakmıştır." (Oh, 2005:6-7).

Lee (1998: 57-59)'da Japon Sömürgeciliği dönemindeki kadının statüsü hakkındaki değişim şu şekilde özetlenmektedir. Japon Sömürgeciliği döneminde "절대복종형" yani ne denirse yapan, itaat eden bir yapıdan sıyrılarak "억센여성" yani elinden geleni yapan, yılmayan, mücadeleci

olarak ve “신여성” yani milli mücadeleye katılan fikir sahibi hür iradeli olarak nitelendirilirler. Bu dönemde kadınların kendilerini ifade eden, mücadelecilik kimliklerinin ön planda olduğu belirtilmektedir.

Sanayileşmiş Kore toplumunda ise kadının aile ve toplum içindeki rolünü beraber sürdürebilmeleri sorun olmaya başlamıştır. Bu dönemde kadının yeri daha çok eve ve aile olarak belirlenmiştir. Lee (1998: 60)’da bu dönemde erkeğin daha çok para kazanma ve finansal işlerle, kadının ise daha çok ev işleri ve çocukların bakımı ile ilgilendikleri görülmektedir. Bu dönemde “현모양처” yani evine bağlı, eşini mutlu eden ideal kadın tiplmesi ile ifade edilmiştir. Bu dönemde kadınlar, iyi evlatlar yetiştirerek ve eşlerinin başarılı olmaları için çalışarak topluma katkı sağlamaları beklenmektedir.

Günümüzde Kore toplumunda da kadın ve erkeğin eşit olduğu kabul edilmektedir. Genç nesil her anlamda bilgili, donanımlı ve aktif olmayı hedeflemekte ve sosyal toplumda varlığını kanıtlamaktadır. Fakat her ne kadar da olsa birçok ataerkil toplumda olduğu gibi Kore toplumunda da geleneksel kadın anlayışının halen varlığını sürdürdüğü gözlemlenmektedir. Oh (2005:21)’in tanımlamaları bu fikri destekler niteliktedir. “Kadınlar üniversiteyi bitirmiş olsalar bile, sosyal faaliyetlerde bulunma olanakları çok sınırlıdır. Bugün Kore’de üniversite eğitimi, erkekler için iyi bir zemin olabilir, ama yüksek eğitim kadınlar için yüksek mevkii ve yoğun faaliyet anlamını taşımaz.” Anlaşıldığı üzere, kadın her zaman ailenin en önemli bireyi, baba ve çocuklar için her zaman bir yardımcı ve her şeye rağmen her zaman annedir.

Romanda Kadın Olgusu

Shin Kyung-Sook, romanın başkarakteri olan anne Park SoNyo aracılığıyla hem Kore’nin geleneksel aile değerlerini hem de Kore toplumunun geleneksel kadın anlayışını betimlemektedir. Pak (2011:292-293)’de Kore geleneksel kültüründe kadınların ihtiyaçlarının her zaman erkeklerin ihtiyaçlarına feda edildiği; tarih boyunca kadınların, zorluklar karşısında çocuklarının ve ailelerinin sığınakları olduğunu fakat karşılığında çoğu zaman kocaları tarafından terk edildiklerinden bahsedilmektedir. Aynı şekilde Jang ve Merriam (2004)’te de Kore toplumunda kadın konumunun Konfüçyanizme göre belirlendiği ve kadınların genel olarak aile içinde erkeklerin ve erkek evlatların yardımcısı olarak görüldüğü belirtilmektedir. Bu açıdan düşünüldüğünde; tarihsel gelişimde de kadınlar her zaman kendilerini öncelikle kocaları sonrasında ise erkek evlatları için feda etmek zorunda kalmışlar ve kendilerini “erkek”lere adanmışlardır. Shin Kyung-Sook aslında romanında işlediği konu ve karakterlerle aslında kadının “adanmışlık” olgusunu ele almaktadır.

Romanın başkahramanı olan Park SoNyo, ailesi tarafından seçilen bir erkekle evlendirilmiş bir genç kızdır. Kocasını ile görücü usulu evlenen SoNyo kendi hayatı ile ilgili verilen kararları en başından kabullenmiş bir karakter olarak karşımıza çıkmaktadır. Evlenmeden önce annesinin ona söyledikleri de aslında onun hayatının nasıl olacağına ya da olması gerektiğine karar verildiğini göstermektedir. Evlenmek istemeyen ve ağlayarak annesinin yanına gelen genç kıza annesi şu sözleri söyler ve onu evlenmeye razı etmeye çalışır:

Evlenmezsen ne yaparsın: Yıldız falını damadınkiyle karşılaştırınca, ikinizin çok şanslı olacağını gördüm. Tek bir çocuğunu dahi kaybetmeyeceksin. Bir sürü çocuğun olacak. Hepsi büyüyüp başarılı insanlar olacaklar. Hayattan daha ne isteyebilirsin ki? Bu dünyaya bir insan olarak geldiğine göre, eşinle mutlu mesut yaşamalısın. Çocuk doğurmalı, onları emzirmeli ve büyütmelisin. Ağlama, ağlama. Sana özel pamuklu battaniyeler dikeceğim. (s:132)

Evlenen ve annesinin öğütlerini dinleyen Park SoNyo'nun hayattaki en önemli amacı, artık sadık bir eş ve iyi bir anne olmaktır. Bu amaç doğrultusunda Park SoNyo, ev işlerini kendine görev olarak edinmiş, kendisini ev işlerinden ayrı düşün(e)memiş bir karakter olarak karşımıza çıkmaktadır. Bir eş ve anne olarak çocuklarını doyurmak, ev işlerini yapmak ve ailesine hizmet etmek zorundadır. Kore geleneksel kültüründe, dini bayramlarda ya da özel günlerde her zaman kadınlar (özellikle evin gelinleri) ev işlerinden ve misafirlerin ağırlandığından sorumludurlar. Özel günlerde kadınlar, hem ev halkı hem misafirler hem de ölmüş aile büyükleri için yemekler hazırlarlar ve sofraya kurarlar. Gelen misafirlerin ağırlanması kadınların en önemli görevleri arasındadır. Romanda, Park SoNyo'nun rutinleri de şu şekilde anlatılmaktadır:

Annenin memleketinde geleneksel ayın masalarında mutlaka tırpan balığı bulunurdu. Annen tüm seneyi geleneksel ayinlere göre biçimlendirirdi. Ayınlar bir kez ilkbaharda, ikişer kez de yazın ve kışın yapılırdı. Yılbaşını ve Dolunay Hasat Zamanı'nı da sayacak olursa, annen senede yedi kere kuyunun yanına geçip tırpana balığı temizlerdi. Annenin satın aldığı tırpana balığı genellikle bir kazan kapağı büyüklüğünde olurdu. Pazara gidip tırpana alığı aldığı anda ve bunu kuyunun yanına astığında, geleneksel ayinlerden birinin yaklaştığını anlardınız. Kış ayınları için tırpana balığını temizlemek zahmetli bir işti. Çünkü hava o kadar soğuk olurdu ki su hemen buz keserdi. Senin ellerin küçüktü, anneninkiler de işten güçten nasır bağlamıştı. (s: 45)

Yukarıdaki açıklamalarda da belirtildiği gibi, annenin en önemli görevlerinden biri de özel günlerde misafirler için yemek hazırlamaktır. Bu görev şartlar nasıl olursa olsun yerine getirilmelidir. Aksi takdirde sorumluluk hep kadının olacaktır. Romanda, her ayin ve tören için annenin yaptığı hazırlıktan ve bu hazırlığın zorluklarından bahsedilmektedir. Yıllar boyunca balık temizleme işini yapan Park SoNyo, bir gün balığı temizlemekten vazgeçer ve balığı misafirlere derisini soymadan sunar. Balığın derisinin soyulmadan sunulması hem aileye hem de ataların ruhlarına saygısızlık olarak algılanır ve bu olayın tek suçlusu vardır: Park SoNyo. Romanda “görevini” yerine getirmemiş olan kadının nasıl suçlandığı da anlatılmaktadır:

Bir kış annen senin soğuktan donmuş ellerine bakıp “Derisini soymasak kimin umurunda?” demiş ve yaptığı işi bırakmıştı. Ardından balığı kendinden emin bir tavırla koca koca parçalara ayırmıştı. Geleneksel ayin sofrasına ilk defa derisi soyulmamış bir balık konulacaktı. Baban Bu balıkta bir tuhafılık mı var? Diye sorduğunda, annen “Balık aynı balık, sadece derisi soyulmamış” diye yanıt vermişti. Babanın kız kardeşi homurdanarak “Ayin masasına koyulacak yiyeceklerin özenle hazırlanması gerekir” demişti. Annen de ters ters “Öyleyse derisini sen soy” diye yanıt vermişti. O sene ne vakit bir tatsızlık olsa, derisi soyulmamış tırpana balığı gündeme gelmişti. Hurma ağacı meyve vermediğinde, değnek fırlatma oyununda erkek kardeşlerinden birinin gözüne değnek çarptığında, baban hastaneye kaldırıldığında, kuzenler kavga ettiğinde, babanın kız kardeşi bunu ayin masasına derisi soyulmamış tırpana balığı konması yüzünden olduğunu söylerdi. (s:46)

Romandaki alıntılardan gözümüze çarpan bir diğer nokta ise, Kore’de de gelin kavramına yüklenen anlamdır. SoNyo’nun yaptıklarından duyduğu pişmanlık ve kendisini görümcesine karşı da sorumlu hissetmesi bizlere Kore kültüründe, gelin kavramı ve evlilik kavramı ile ilgili bazı ipuçları da vermektedir. Kore geleneksel toplum yapısında da evlilikte kadının yerine getirmek zorunda olduğu görevler ve kendisinden beklenen kimi sorumluluklar bulunmaktadır. Gelin her zaman eşine ve onun ailesine hizmet etmekle yükümlüdür.¹ Shin Kyung Sook romanda bu bölüm aracılığı ile aslında kadının üzerindeki sorumlulukların yalnızca “iş yapmak”la sınırlı

¹ Pak 2011’de de belirtildiği üzere, geleneksel Kore kültüründe kayınvalideler bazen gelinlerinin üzerinde sıkı bir baskı kurarlar ve onları yönetirler hatta kötülerler. Romanda da Park SoNyo’nun kayınvalidesi yerine onun üzerinde baskı kurmaya çalışan karakter, eşinin ailesinin en büyük kadınıdır.

kalmadığını aynı zamanda psikolojik olarak da baskı altında bulunduğunu vurgulamaya çalışmaktadır.

Üzerine yüklenen sorumlulukları kabul eden ve görev sayan Park SoNyo, ev işi ya da yemek yapmadığı, çalışmadığı zamanlarda; kendisini gereksiz bir insan olarak görmektedir. Öyle ki, çalışmaya başlayan ve şehirde yaşayan oğlunun aynı zamanda çalıştığı yer de olan tek odalı evine gittiğinde bile evi temizlemeden duramamıştır.

Hyong-çol şafak sökerken uyandığında, annesi odanın yerlerini süpürüyordu. Onu durdurmaya çalışınca, "Bırak da yapayım bir işe yarayayım" demişti. Sanki hiç bir şey yapmasa cezalandırılacaktı. Yerleri paspaslayıp çalışanların masasını sildi. Soğuk yüzünden ağzından buharlar çıkıyordu. Kesilen ayağı mavi sandaletin içinde şişmişti. Kahvaltı etmek için yakınlardaki soya filizi çorbası pişiren restoranın açılmasını beklerlerken, annesinin hünerli elleri işyerini pırl pırl yapmıştı. (s:79)

Park SoNyo için var olmanın ve işe yaramanın anlamı; iş yapmaktır. Kadın kendisinin yalnızca iş yaptığı sürece değerli olduğu düşünülmektedir. Onun için artık kendisinden daha fazla önemsemesi gereken bir şey vardır: "Ailesi". Elbette ki aile, kutsal bir yapıdır ve önemsenmesi gerekmektedir fakat romanda vurgulanmak istenen asıl nokta, yalnızca kadının (annenin) bu kutsallığa inanması ve kendisini feda etmesidir.

Shin Kyung Sook romanda, Park SoNyo'nun kendi varlığını ve isteklerini yok saymasını, kendisini ailesine adanmış olmasını çarpıcı bir biçimde gözler önüne sermektedir. Kendisine bahşedilmiş olan annelik duygusu ile sahip olduğu ailesi için kendisinden ödün veren ve kendi ihtiyaçlarını yok sayan Park SoNyo, hastalandığı zamanlarda bile ailesine bu durumunu yansıtmamıştır. Ona göre, yetiştirilmesi gereken çocuklar ve bakılması gereken bir eş vardır ve bu onun en önemli görevidir... SoNyo kendi hastalığını da yıllar boyunca gizlemiş; eşinin hastalığına odaklanmış ve eşiyile ilgilenmiştir. Annenin hasta olması asla düşünülemez. Aslında SoNyo'nun hastalığının anlaşılabilmesi ve ihmal edilmesinde ailesinin payı oldukça büyüktür. Annelerini kaybolana kadar yalnızca ailenin bir ferdi olarak gören ve onu anlamak istemeyen aile bireyleri o kaybolduktan sonra geriye dönüp aile ilişkilerini gözden geçirme fırsatı bulmuşlardır. Romanda kızının, annesinin kayboluşu ardından annesinin hastalığı ile ilgili düşüncelerine yer verilmiştir:

"Acaba annen, baban hasta olduğu için kendi acılarını söylememiş olabilir miydi? Çünkü ailedeki herkese bakan kişi annendi. Bu yüzden de onun hasta olması düşünülemezdi." (s:218)

Shin Kyung Sook, romanında bile aile bireylerinin annelerinin bu durumunu kanıksamaları ve doğal karşılımları üzerinden modern Kore toplumundaki aile ilişkilerine de göndermelerde bulunmuştur. Shin Kyung Sook; hızlı ve baş döndürücü tempoda akıp giden modern şehir hayatının aslında aile ilişkilerini aynı hızda ve baş döndürücü tempoda yaralamakta ve yok etmekte olduğunu altını çizmektedir.

Shin Kyung Sook romanda, geleneksel Kore kadını ve modern Kore kadını aynı ailenin bireyleri olan anne-kız üzerinden de betimlemeye çalışmıştır. Bir tarafta kendisini tamamen ailesine adanmış bir kadın olan anne Park SoNyo, diğer tarafta ise eğitim görmüş, kendi kararlarını kendisi verebilen ve kendisini hiç kimseye karşı sorumlu hissetmeyen bekar ve genç bir kadın kızı ÇiHon. Anne ve kızın konuşmaları ve her iki kızının düşünceleri bizlere geleneksel ve modern kadın kavramlarının zıtlığı hakkında da bilgi vermektedir.

Romanda, Park SoNyo'nun iki kızının karşılıklı konuşmalarında; evlenmiş ve çocukları olan kızının balık temizlerken annesini hatırlamasına ve anne için aslında rutin olarak görülen bir mutfak işinin kişinin iç dünyasında nasıl bir etki bırakabildiğine vurgu yapılmaktadır.

Bahklar gelince, onları yıkayıp saydım: Tamı tamına iki yüz tane vardı. Bahkları yıkarken dörderli beşerli gruplar halinde ayırıyor, plastik kaplara koyup buzluğa atıyordum. Böylece daha sonra kullanmak daha kolay olacaktı. Sonra aniden hepsini yere fırlatmak istedim.” Demişti kız kardeşin sakın bir tavırla. “Ve aklıma annem geldi. Acaba annem koca aile için onca sene nasıl yemek pişirmişti? Ne kadar çok yediğimizi hatırlıyor musun? Küçük iki masanın üstü silme yiyecek dolu olurdu. Pilav pişirilen tencerenin ne kadar büyük olduğunu hatırlıyor musun? Annem hepimizin beslenme çantasını hazırlar, bir de kırlardan topladığı otlarla garnitür yapardı...Annem tüm bunları her gün nasıl yapmış? Babam ailenin en büyüğü olduğu için evimizde hep bir iki misafir olurdu. Bence annem mutfakta nefret etmiş olmalı.

Gafil avlanmıştın. Anneni mutfaktan ayrı düşünmemiştin hiç. Annen mutfaktı mutfak da annen. Bir kez olsun, annem mutfakta bir şeyler yapmaktan hoşlandı mı diye düşünmemiştin. (s: 56)

Aynı şekilde, kendisini hiçbir zaman ev işi ya da yemek gibi sorumluluklarla özdeşleştirmemiş işine odaklanmış ve bu amaçla hayatını

devam ettiren kızı ÇiHon ile Park SoNyo'nun konuşmaları aracılığı ile geleneksel ve modern toplumdaki kadın algısının da karşılaştırılması yapılmıştır. Ara sıra annesini ziyarete gelen kızı, annesinin durumunu görerek ona "ev ile sınırlandırılmış" hayatı ile ilgili sorular sormaktadır.

-Anne mutfakta olmak hoşuna gidiyor mu? diye sorduğunda annen ne demek istediğini anlamadı.

-Mutfakta olmayı seviyor musun? Yemek pişirmekten hoşlanıyor musun?

Annenle bir an göz göze geldiniz. "Mutfakta olmaktan hoşlandığımı da söyleyemem, hoşlanmadığımı da. Yemek pişirmek zorunda olduğum için yemek pişiriyorum. Hepinizin karnı doysun da okula gidesiniz diye mutfaktayım. İnsan hep istediği şeyleri yapabilir mi? Bazı şeyleri sevsen de sevmesen de yapmak zorunda kalırsın. (s: 60)

Yukarıda romandan yapılan alıntıda, "Bazı şeyleri sevsen de sevmesen de yapmak zorunda kalırsın" cümlesi aslında kadına daha ötesinde de anneye yüklenen "görevi" net bir şekilde betimlemektedir. Shin Kyung Sook bir tarafta kendisine sorulan soruyu dahi anlayamayan; kendisini "zorunda" hisseden kadını anlatırken diğer tarafta özgür ve sorgulamayı bilen kadın tiplemesinin karşılaştırmasını gözler önüne sermektedir.

Buradan hareketle; Oh (2005)'in toplumdaki kadın tanımlarıyla, Shin Kyung Sook'un kadın betimlemelerinin örtüştüğü gözlemlenmektedir.

"İnsan bir sığınak mekanı olan evde mutluluk ve sıhhatlik duygusuna kapılır. İnsanın esas evi diyebildiğimiz annenin rahminden dışarı çıktığında diğer bir rahim olan evde oturur ve öldükten sonra yine mezar denen eve sahip olur. Bu yüzden ev dışarıdan gelen kaba ve yıpratıcı etkenlerden kendisini korumaya alabilecek sığınak bir yer olabilmektedir. Fakat böyle bir koruma niteliğini taşıyan mutlu bir mekan olan ev, zaman zaman kadın için onu zindan eden kapalı bir yere dönüşür..." Oh (2005:175). Oh (2005)'in kadın ve ev ile ilgili yapılan betimlemelerden hareketle romanda başkahramanın aslında hapisaneye dönüşmüş mutfakta bu hapisaneden kurtulma çabaları da dikkat çekicidir.

-Nasıl yani? Mutfakta olmayı seviyor musun, sevmiyor musun?"

Annen sana bir sır verecekmiş gibi etrafına bakıp;

-Birkaç kez çömleklerin kapağını kırdım dedi fışıldayarak.

-Çömleklerin kapağını mı kırdın?

-Mutfak işinin sonu yok. Çiftçilik yaparken baharda ektiğin tohumları sonbaharda biçersin. Ispanak tohumu ekersen ıspanağın olur; mısır tohumları ekersen mısırların olur... Ama mutfak işinin ne başı ne de sonu var. Kahvaltıdan sonra sıra öğle yemeğine, sonra da akşam yemeğine gelir. Hava tekrar aydınlandığında yine kahvaltı vakti olur... Farklı yemekler yapabileseydim güzel olurdu, ama tarlalara hep aynı şeyleri ektiğimiz için hep aynı pançan²'ı yapıyorum. Aynı şeyleri bazen defalarca yaparsan gına gelir. Mutfak bir hapishaneye dönüştüğünde, arka bahçeye çıkıp en biçimsiz çömlek kapağını alır, var gücümle duvara fırlatırdım. Halan bunu bilmez. Bilseydi, çömlek kapaklarını duvara fırlatıp kırdığım için delirdiğimi düşünürdü.

Annen kırdığı çömlek kapaklarının yerine yenilerini koymak için arada kapaklar aldığını söyledi. "Paramı israf ediyordum. Yeni kapak almaya gittiğimde, yaptığım şeyin müsrifçe olduğunu düşünüyordum. Kendimi korkunç hissediyordum. Ama kapakları kırmadan da duramıyordum. Kapağın kırılırken çıkardığı ses bana ilaç gibi geliyordu. Özgür olduğumu hissediyordum." Annen parmağını dudaklarına götürüp kimse duymasın diye "Şşşt" dedi. Muzip bir ifadeyle gülümseyip "Bunu ilk kez birisine anlatıyorum!" diye ekledi. "İçinden yemek pişirmek gelmiyorsa, tabak çanak kırmayı dene. Kıracağın şeye acısan dahi nasıl hafifleyeceğine inanamazsın. Tabii, evli olmadığın için belki de ev işleri canını sıkıyordu. (s:61)

Yukarıdaki alıntılardan da anlaşılacağı üzere, anne sürekli aynı işi yapmaktan aslında sıkılmış fakat bu duygularını kimseyle paylaşmamıştır. Annenin en sıkıldığı zamanlarda bile duygularını başkaları ile paylaşmaması ve "hapishane"ye dönüşen mutfakla hesaplaşması da aslında yalnızlığını doğrular niteliktedir. Kendine bir anlamda "terapi" uygulayan -ya da uygulamaya çalışan- anne ne yazık ki bu davranışını da müsriflik ve delilik olarak görmekte ve sonrasında yaptıklarından pişmanlık duymaktadır.

Shin Kyung Sook romanda kadının yerini kocası ile olan ilişkileri üzerinden de betimlemiştir. Park SoNyo, kocası tarafından çocukları ile birlikte başka bir kadın için terk edilmiştir. Tüm bu yaşananlara rağmen

²Pançan: Kore mutfağında ana yemeğin yanında küçük kaplarda servis edilen yemeklerdir. Her çeşit sebze ve et ile hazırlanan pançanlar Geleneksel ve modern Kore mutfağında, sofrada mutlaka bulunmalıdır.

kendisini çocuklarına adayan SoNyo, kocası bir gün aniden geldiğinde hiçbir şey olmamış gibi kocasını kabul etmiştir. Romanda Park SoNyo'nun kaybolmasından sonra kocasının kendiyile hesaplaşmalarına yer verilmektedir. Romanın bu bölümlerinde aslında erkeklerin kadınlara bakış açıları ve ikili ilişkilere de göndermeler yapılmıştır.

İşte o anda, hayatının telafisi mümkün olmayacak bir biçimde mahvolduğunu fark etmiştin. Aceleci adımların yüzünden, gençliğinden yaşlılığına dek elli senelik evliliğin boyunca hep karının önünde yürümen yüzünden hayatının rayından çıktığını idrak etmen bir dakikanı dahi almadı. Trene biner binmez karının yanında olup olmadığını kontrol etseydin her şey farklı olmaz mıydı? Birlikte bir yere gittiğinizde, "Biraz daha yavaş yürüsen ne olur sanki? Adımlarını bana uyduramaz mısın? Ne acelen var? Diye homurdana homurdana, alnında boncuk boncuk terler birikmiş halde senelerce arkandan yürüyen karının seninle birlikte trene binmediğini görseydin böyle mi olurdu?

Durup onu bekleyecek olsan, karın çekinerek gülümser ve "Çok yavaş yürüyorum, değil mi?" derdi. Kusura bakma ama, insanlar bizi bu halde görseler ne derler?" diye sorardı. "Birlikte yaşıyoruz, ama birimiz önde, diğeri geride. Bize bakıp, bu iki insan birbirinden öylesine nefret ediyor olmalı ki yan yana dahi yürüyemiyorlar, derler. Başkalarına bu izlenimi vermek hoş değil. Elini falan tutacak değilim ya! Biraz yavaş yürüyüver. Ya çok geride kalır da sana yetişemezsem?" (s:138)

Karın neler olacağını tahmin etmiş olmalıydı. Yirmi yaşında onunla tanıştığın günden beri sana sık sık daha yavaş yürümeni söylerdi. Tüm hayatın boyunca karın senden bunu istemişken, nasıl olmuştu da yavaş yürümemiştin? Zaman zaman durup onu beklediğin olmuştu, ama asla onun arzuladığı gibi sohbet ede ede yanında yürümemiştin. Bir kez dahi yapmamıştın bunu.. (s:139)

Yukarıdaki alıntıda kocasının SoNyo'yu yolda yürürken hiç beklememesi ve elini tutmaması anlatılırken aslında SoNyo'nun yalnızlığına göndermeler yapılmaktadır. Eşinin aslında onu hiçbir zaman gerçek bir hayat arkadaşı olarak görmediği anlatılmaya çalışılmaktadır.

Hayatın boyunca karının önünden yürüdün. Bazen arkana bile bakmadan bir köşeyi dönerdin. Karın arkandan seslendiğinde neden o kadar yavaş yürüdüğünü sorar, homurdanırdın. Böylece aradan elli

sene geçti. Karının sana yetişmesi için beklediğinde, suratı al al olmuş vaziyette yanına gelir, gülümseyerek “Keşke birazcık daha yavaş yürüsen derdi. Hayatınızın sonuna dek bu şekilde yaşayacağınızı düşünürdün. Ama Seul Metro İstasyonu’nda sadece birkaç adım arkandaki karını bırakıp da trene bindiğin gün, karın sana yetişememişti. (s:139)

Romanda Park SoNyo’nun kocasının pişmanlıklarına da yer verilmiştir. Eşinin duygu ve düşüncelerini önemsemeyen hatta onun sağlığı ile ilgili konularda bile kaygılanmayan koca, eşinin hasta olduğunu bildiği halde görmezden geldiğini hatırlayarak pişmanlıklarını dile getirmektedir.

Karının senden fazla yaşamasını dilediğin için ne büyük bir bencillik ettiğini anlıyorsun. Karının ciddi bir rahatsızlığı olduğunu inkar etmen de bencilliğinin bir ürünü. Aslında gecenin bir yarısı eve geldiğinde ölü gibi uyuyan, korkunç baş ağrıları yüzünden gözlerini dahi açamayan karının hasta olduğunu biliyordun, ama nedense bu konuya kafa yormadın. Bir ara, karın köpeği doyurmak için kuyunun başına gitmeye başladığında ya da bir yere gitmek için dışarı çıkıp nereye gideceğini bilemez halde bahçe kapısında duraksadığında ve çaresizlik içinde geri döndüğünde de onun hasta olduğunu biliyordun. Karının sürüne sürüne yatak odasına girdiğini, güç bela yastığını kapıp acı içinde uzandığını izlemekle yetindin. Evinizde hastalanıp acı çeken sen, sana hastabakıcılık yapan da karındı. Karın arada bir karının ağrıdığını söylediğinde “Sırtım ağrıyor” diye yanıt verirdin. Hastalandığında, elini alınna dayayıp ateş ölçen, karını ovalayan, ilaç almak için eczaneye giden ve fasulye lapası yapan oydu. Ama karın kendisini iyi hissetmediğinde bir ilaç almasını söylemekten başka bir şey yapmazdın.

Şimdi fark ediyorsun ki karının karını ağrıdığına ya da midesi bozulduğunda, ona bir bardak ılık su dahi vermemiştin. (s: 141)

Sahip olunan şeylerin değeri ancak onları kaybettikten sonra anlaşılır düşüncesinden hareketle, bu romanda da “anne” ya da “eş”in değeri ancak onu kaybettikten sonra anlaşılmaktadır. Shin Kyung Sook romanında bu konuyu ustaca ve iz bırakacak bir biçimde işlemiştir. Kaybolan aile değerleri, kadına verilen değer, parçalanmış bir aile üzerinden, derinden ve iz bırakıcı bir biçimde anlatılmaya çalışılmıştır. Kaybolan eş ile ilgili kocasının iç hesaplaşmalarını anlatan bölüm bunları ispatlar niteliktedir.

Seul İstasyonu'ndaki platformda onu gözden kaybetmeden önce sadece çocuklarının annesiydi. Tıpkı derinlere kök salmış, sebatkar ve kesilmediği ya da köklerinden sökülmediği sürece asla yerinden kımıldamayacak bir ağaç gibiydi. Daha doğrusu, onu bir daha görememe ihtimali belirinceye kadar öyle düşünüyordun. Çocuklarının annesi kaybolduktan sonra, kaybolan kişinin karın olduğunu fark ettin. Elli senedir unuttuğun karın, ansızın yüreğine kök salmıştı. Ancak o kaybolduktan sonra sanki elini uzatsan ona dokunabilecekmişin gibi hissetmeye başladın. (s:123)

Aynı şekilde annelerini her zaman ihmal eden ve onu yalnızca bir "yardımcı" olarak gören çocuklarının, annelerinin kayboluşunun ardından hissettikleri çaresizlik ve duydukları pişmanlıklara da yer verilmiştir. Kendisi de anne olan küçük kızın, kendi annesi ile ilgili hissettikleri aslında genel olarak kadının üzerindeki ağır yükü ve sorumluluğu da açıkça gözler önüne sermektedir.

Hani bir süre önce bana annemle ilgili sırf benim bildiğim bir şey olup olmadığını sormuştun ya? Sana annemi tanımadığımı söylemiştim. Tek bildiğim annemin kayıp olduğuydu. Hala da aynı şeyi hissediyorum. Özellikle de annemin neden bu kadar güçlü olduğunu bilmiyorum. Düşünsene. Annem bir insanın tek başına başaramayacağı işleri başardı. Zaten bence içi de bu yüzden gitgide kuruyup boşaldı. Sonunda çocuklarının evlerini bile bulamayacak hale geldi. Çocuklarının karnını doyururken, saçlarını tararken ve okula yollarken kendimi tanıyamıyorum. Annem kayıp olduğu halde onu arayamıyorum. Günümüzün genç annelerinden farklı olduğumu, biraz annem gibi olduğumu söylemiştin, ama abla, sen ne dersin de, annem gibi olamayacağımı düşünüyorum. O kaybolduğundan beri sık sık "İyi bir evlat mıydım? Annemin bizler için yaptığı şeyleri kendi çocuklarım için yapabilir miyim?" diye düşünüp duruyorum.

Bir tek şeyi biliyorum. Onun yaptıklarını yapamam. İstesem dahi yapamam. Çocuklarının karnını doyururken, içimi bir sıkıntı basıyor. Çocuklar elime koluma asılırken üstüme büyük bir yük binmiş gibi hissediyorum. Çocuklarımı çok seviyorum. Onları gerçekten ben mi dünyaya getirdim, diye düşününce hisleniyorum. Ama onlara annem gibi tüm hayatımı

veremem. Yani şartlar gerektirse onlara gözlerimi dahi verebilirim ama ben annem değilim. Bebeğin bir an önce büyümesini istiyorum. Çocuklarım yüzünden hayatımın sekteye uğradığını hissediyorum. Bebek biraz büyüyünce onu kreşe yollayacağım ya da bir bakıcı bulacağım. Sonra da tekrar çalışmaya başlayacağım. Evet, aynen böyle yapacağım. Çünkü benim de bir hayatım var. Böyle hissettiğimi fark ettiğimde annemin bizler için onca şeyi nasıl yaptığını düşündüm ve onu aslında tanımadığımı anladım. Annemiz olduğundan hep bizim için yaşadığını düşündük, ama nasıl oldu da hayatı boyunca annemi sırf bir anne olarak gördük? Ben de bir anne olduğum halde gerçekleşmesini istediğim bir sürü hayalim var. Çocukluğumu, genç kızlığımı, bugüne dek yaşadığım her şeyi hatırlıyorum. Peki, neden annemi en başından beri anne olarak gördük? Annemin hayallerinin peşinden gidecek fırsatı olmadı. Kendi döneminin getirdiği onca zorlukla, sefaletle ve üzüntüyle tek başına mücadele etti. Talihsiz bir hayatı olmasına rağmen her şeye göğüs gerdi hayatına devam etti. Bedenini ve zihnini tamamıyla yaşadığı hayata adanarak elinden gelenin en iyisini yaptı. Neden annemin de hayalleri olabileceğini hiç düşünmedim? (s:214-215)

Roman, trajik bir olayın patlak vermesiyle aile ilişkilerine ve kaybolmaya yüz tutan değerlerin farkına varan bir ailenin kendi içinde verdiği savaşı anlatırken, toplumda kadının da nasıl algılandığını anlatmaktadır. Kendisini ailesine adayan, kendi istek ve duygularını hiçe sayan –ya da duyguları hiçe sayılan- kadın tiplemesine vurgu yapan yazar, romanda Park SoNyo'nun kendi ağzından anlatılan bölümde aslında kadının haykırıışlarını ustaca dile getirmektedir.

Romanın bu bölümünde Park SoNyo, tüm aile fertlerini ve yaşadığı yerleri son bir kez ziyaret eder. En sonunda ise karşısında kendi annesini görür. Aslında hayatı boyunca ihtiyaç duyduğu sevgiyi –tıpkı kendisinin çocuklarına yaptığı gibi- annesinin kollarında bulacaktır. Park SoNyo son kez şöyle seslenir:

Annem kollarını açıp “Bebeğim” diyor. Sonra tıpkı yeni ölmüş bir bebekmişim gibi beni kollarımın altından tutup kucaklıyor. Ayaklarımdaki mavi sandaletleri çıkarıp beni kucağına oturtuyor. Annem gülümsemiyor. Ağlamıyor da. Acaba biliyor muydu? Tüm hayatım boyunca benim de ona ihtiyaç duyduğumu biliyor muydu? (s:207).

Sonuç

Shin Kyung Sook'un *Lütfen Anneme İyi Bak* adlı romanı, Kore toplumundaki kaybolmaya yüz tutan değerlerin bir kez daha gözden geçirilmesini sağlamıştır. Roman aynı zamanda geleneksel ve modern Kore toplumundaki kadının yeri ve kadına bakış açısı hakkında da bilgi vermektedir.

Kadınların aile içindeki yeri ve toplumun kadına bakış açısı ataerkil toplumların genelinde olduğu gibi, Kore toplumunda da kadının ikinci plana itildiği gözlemlenmektedir. Shin Kyung Sook, romanında geri plana atılan ve kendisini yalnızca hizmet etmeye ve ailesine adayan kadın figüründen yola çıkarak aile ilişkilerini ve aile bütünlüğünün önemini betimlemeye çalışmıştır. Romanda yer yer karşılaştırmalar yoluyla da kadına bakış açısının gösterdiği değişim de işlenmiştir. Romandaki anne figürünün iç dünyası ve aile ilişkileri, Kore toplumundaki aile ve kadının algılanışının genel bir panoraması niteliği taşıdığından, roman aracılığı ile geleneksel ve modern Kore toplumu hakkında genel bir gözleme sahip olunması kolaylaşmaktadır.

Shin Kyung Sook, kendine has üslubu ile insanın içine işleyen derin, farklı ve renkli anlatımıyla kadına bakış açısını betimlerken; manevi değerlerin tamamen yok olmadan ya da kaybolmadan önce korunması gerektiğini kadın figürü üzerinden ustaca anlatmıştır.

Bu bağlamda, bir doğu ülkesi olan Kore'nin toplumsal yapısının temel faktörleri de açığa çıkmaktadır. Bu romanda, Konfüçyanist temelde olgunlaşan doğu kültürünün kolektivist (Gökmen 2010:201-202) özellikleri, Kore'deki toplumsal ilişkilerde öne çıkan hiyerarşik yapının da eleştirel bir şekilde betimlendiği sonucuna varılmaktadır.

KAYNAKÇA

- Gökmen, M. E.,(2010), Intracultural Competence versus Intercultural Competence: A Case Study on Korean Language Education as A Second Language, I. Uluslar arası Asya Dilleri ve Edebiyatları Sempozyumu (ADES) Bildiriler Kitabı, Erciyes Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Yayınları-1.
- Ho, Han Gi, “Urige saranghanın 300 kwone çek iyagi- Besitü Sello 30 nyeon-우리가사라하는 300 권의책이야기-베스트셀러 30 년”, Kyobo Mungo, Gyeong Gi do, Seoul, 2011.
- Jang, Young Suh ve Merrian Sharan,(2004), Korean Culture and the re entry motivations of University Graduated Woman”, Adult Education Quarterly, Vol. 54, No.4, , (273-290)
- Lee, KwangJa, (1998), “YosonggwaHankukSahwe-여성과한국사회”, *Hankuk Yosong e gwago wa hyeonje-한국여성의과거와현재*, Sahwe munhwa yonguso, Yosong Hankuk SahweYonguhwe, Seoul,. 44-75
- Oh, Eunkyung, (2005),“*Feminist Eleştiri: XX. Yüzyıl Türk ve Kore Romanında Kadın*”, Kemal Yayınları, Ankara.
- Pak, Jung Su, (2011)“*TheAnguish of theKoreanWomen’sSoul: Feminist Theologians on a Real Life Issue*”, Pastoral Psychol, No.60, , (291-303)
- Shin, Kyung-sook.,(2011)“*Lütfen Anneme İyi Bak*”, Çev. Belgin Selen Haktanır Us, Doğan Egmont Yayıncılık, İstanbul.
- İnternet Kaynakları: <http://www.klit.com/authors/shin-kyoung-sook>